

ÅRETS SKIVE?

Det er nok i tidligste laget å utrope årets skive allerede nå, men jeg er ganske så sikker på at “Mira” blir med i tetfeltet når vi nærmer oss slutten av året.

[Tor Hammer](#) Publisert 07.01.14 10:28 | Sist oppdatert 07.01.14

Arild Andersen/Paolo Vinaccia/Tommy Smith

Mira

ECM/Grappa/Musikkoperatørene Arild Andersen er en av de fire store i norsk jazz. Sammen med Jon Christensen, Jan Garbarek og Terje Rypdal var han med å legge lista på 60-tallet og helt siden den gang har Andersen vært en fanebærer, fornyer og inspirator. Han har til stadighet kommet opp med “ny” musikk og nye band og det foreløpig siste skuddet på stammen er trioene som ikke lenger heter Arild Andersen Trio, men bærer navnet til alle tre involverte. Det betyr i tillegg til Andersen på bass og elektronikk, italiensk-norske Paolo Vinaccia på trommer og skotske Tommy Smith på tenorsaksofon og det japanske blåseinstrumentet shakuhachi. Bandet har eksistert siden 2007 er med “Mira” i hånda og i cd-spillere bedre og mer homogent enn noen gang.

Det er lett å forstå at bandet nå, som hos Keith Jarrett, Gary Peacock og Jack DeJohnette, bærer navnet til alle tre. Sjøl om Andersen har skrevet mesteparten av musikken, men med bidrag fra både Smith, Vinaccia, Kirsten Bråten Berg og Burt Bacharachs fantastiske låt “Alfie” – hvem ville trodd for noen tiår siden at Andersen ville spille noe så vakkert? Ikke Andersen i alle fall! – så er dette nå et så sterkt og likeverdig kollektiv som vel mulig.

Det er liksom overflødig å bruke spalteplass på disse tre herrenes mesterskap som solister – vi snakker enkelt og greit mesterklasse hele veien. Det som er det glitrende med trioene som band er den interaksjonen vi får være med på – her er det ingen som trenger å tiltvinge seg rom. Her er alle hjertelig til stede og blir tatt best mulig vare på av de andre – ingen trenger å bevise noe som helst og gjør det derfor hele tida.

Finnes det ikke noe å trekke her? Egentlig ikke – dette er nemlig urvakker, inderlig, empatisk og sterk musikk. Det tidvis enorme trøkket trioene står for i livesammenheng er sjølsagt vanskelig å gjenskape i studio, så “Mira” har blitt en mer neddempa utgave av trioene. På ingen måte dårligere, bare annerledes. Mange skal slite de neste 51 ukene for å matche originaliteten og kvaliteten “Mira” har gitt oss.